

Sygn. akt VU 183/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Justyna Kuchberska

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2017 r. w Kaliszu

odwołania P. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 27 stycznia 2017 r. nr (...)

z dnia 19 maja 2017 r. nr (...)

w sprawie P. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie ubezpieczenia

1. Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 27 stycznia 2017 r. nr (...) w ten sposób, że stwierdza iż P. C. z tytułu wykonywania działalności gospodarczej w okresie od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia 14 grudnia 2016 r. podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

2. Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 19 maja 2017 r. nr (...) w ten sposób, że stwierdza iż P. C. z tytułu wykonywania działalności gospodarczej w okresie od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 22 grudnia 2016 r. nie podlega ustawodawstwu niemieckiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. uchylił zaświadczenie o ustawodawstwie właściwym dla P. C. tj. zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej – formularz A1 na okres od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia 14 grudnia 2016 r. i stwierdził, że z tytułu wykonywania działalności gospodarczej w powyższym okresie nie podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Kolejną decyzją, z dnia 27 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, że z tytułu wykonywania działalności gospodarczej w okresie 15.12.2016 – 9.06.2017 oraz 16.07.2017 – 14.12.2017 powyższym okresie podlega w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu niemieckiemu.

Kolejną decyzją, z dnia 19 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zmienił swą decyzję z dnia 27 lutego 2017 r. i stwierdził, że z tytułu wykonywania działalności gospodarczej w zakresie zabezpieczenia społecznego podlega ustawodawstwu niemieckiemu w okresie 15.12.2016 – 22.12.2016.

Odwołania od decyzji z dnia 27 stycznia 2017 r. i z dnia 19 maja 2017 r. złożył P. C. wnosząc o ich zmianę i orzeczenie, że odwołujący jako osoba wykonująca działalność gospodarczą w okresach objętych każdą z decyzji podlega w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu polskiemu.

Organ rentowy wniósł o oddalenie obydwu odwołań.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący P. C. od dnia 3 grudnia 2013 r. rozpoczął prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej i opodatkowany został w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych (okoliczność bezsporna wynikająca z pisma Urzędu Skarbowego w K. z dnia 25.04.2017 r.) .

Po zarejestrowaniu działalności, odwołujący początkowo prowadził ją na terenie Polski. W październiku 2015 r. odwołujący zawarł porozumienie z firmą niemiecką, w której zobowiązał się do wykonania na terenie Niemiec prac podwykonawczych związanych z realizowanym przez firmę niemiecką kontraktem na wykonanie prac budowlanych. Termin rozpoczęcia prac przez odwołującego miała wyznaczyć strona niemiecka. Nie było z góry ustalonego terminu zakończenia prac przez odwołującego. Odwołujący przystąpił do wykonywania prac na terenie Niemiec w dniu 15 grudnia 2015 r. i prace te wykonywał do dnia 22 grudnia 2016 r. Prace wykonywane w powyższym okresie mieściły się w zakresie objętym przedmiotem działalności firmy odwołującego. W tym okresie odwołujący nie wykonywał na terenie Polski żadnych usług (okoliczności podane w decyzji z dnia 19 maja 2017 r.) .

Sąd zważył, co następuje:

Dla oceny zasadności wydanych przez organ rentowy decyzji objętych odwołaniem P. C. istotne znaczenie ma przede wszystkim art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 i 3 lit.a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L.04.166.1 Dz.U.UE-sp.05-5-72 ze zm.). Przepis art. 11 ust 1 i 3 lit.a stanowi że, osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego i to tego na terenie, którego działalność jest wykonywana. Zgodnie zaś z przepisami art. 12 ust. 2 cytowanego rozporządzenia osoba wykonująca w państwie członkowskim działalność na własny rachunek, która udaje się do innego państwa członkowskiego aby wykonywać tam podobną działalność podlega nadal ustawodawstwu tego państwa członkowskiego pod warunkiem, że przewidywany czas tej pracy nie przekracza 24 miesięcy. Literalna wykładnia art. 12 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 daje podstawę do sformułowania trzech zasadniczych warunków delegowania a mianowicie: 1) normalne wykonywanie działalności w państwie członkowskim, 2) wykonywanie podobnej działalności w innym państwie członkowskim, 3) czas wykonywania działalności w innym państwie członkowskim nieprzekraczający 24 miesięcy.

Pierwszy z wyżej wymienionych warunków został skonkretyzowany w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz w punkcie 2 decyzji A2 Komisji Administracyjnej d.s. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego z dnia 12 czerwca 2009 r. Według przywołanych postanowień, określenie „która normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek” odnosi się do osoby, która zwykle prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę. Taka osoba musi już prowadzić działalność od pewnego czasu przed dniem, od którego zamierza skorzystać z analizowanych przepisów oraz w każdym okresie prowadzenia tymczasowej działalności w innym państwie członkowskim musi nadal spełniać warunki konieczne do prowadzenia działalności pozwalające na jej ponowne podjęcie po powrocie. Pojęcie „pewnego czasu” zostało skonkretyzowane w powołanej wyżej decyzji A2 i odnosi się

do okresu co najmniej dwóch miesięcy prowadzenia działalności na terenie państwa członkowskiego przed podjęciem działalności na terenie innego państwa.

Pojęcie „działalności podobnej” zostało zdefiniowane w art. 14 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009. Do celów stosowania art. 12 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (883/2004) kryterium używanym do określenia czy działalność, którą osoba pracująca na własny rachunek wyjeżdża prowadzić do innego państwa jest podobna do normalnie prowadzonej działalności na własny rachunek jest rzeczywisty charakter działalności a nie zakwalifikowanie jej przez inne państwo członkowskie jako pracę najemną lub na własny rachunek. Decydującym są tutaj elementy związane z klasyfikowaniem określonej działalności do danej kategorii.

Maksymalny czas wykonywania działalności w innym państwie członkowskim nie może przekroczyć 24 miesięcy. Jeżeli od samego początku wiadomo będzie, że działalność będzie wykonywana dłużej, to takiej przemieszczającej się osoby nie można uznać za spełniającego warunki do pozostania w dotychczasowym systemie ubezpieczeniowym.

Przekładając powyższe unormowania i wynikające z nich oceny na realia niniejszej sprawy, uznać należało spełnienie przez odwołującego warunków do podlegania polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego w okresie objętym odwołaniem. Odwołujący bowiem zanim rozpoczął wykonywanie na terenie Niemiec działalności w zakresie usług budowlanych, wykonywał przez okres 2 lat tego samego rodzaju usługi na terenie Polski. Spełniony został zatem warunek pierwszy i drugi o jakim jest mowa w art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 14 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 987/2009. Zawarty kontrakt nie zawierał postanowień co do długości okresu wykonywania przez odwołującego prac podwykonawczych na terenie Niemiec. Nie było więc od samego początku wiadomo, że działalność wykonywana będzie przez czas dłuższy niż 24 miesiące.

W tych warunkach obydwie zaskarżone przez odwołującego decyzje podlegały zmianie jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku.